srboljub mitić

pesme

1.

Pesme pesme pesme pesme pesme
Crne pesme
Bele
Žute
Zelene
Plave
Rumene
Bezbojne pesme
Dugobojne
Čudobojne
Nezamislive
Pesme

2.

Pesme razumne pesme što
Navezu izvezu
Svet
Šarene
Mirišljave
Sjajkaste

3.

Pesme nesračunljive
Opasnonoge
Smrtolike
Voštanogrozne
Pesme od kostiju
Pesme od crnih mrtvaca
Od dece bogaljaste
Od staraca umirućih
Od golih njiva
Pesme
Teške

4.

Pesme isprobadane
Išibane
Presuđene
Osuđene
Osužnjene
Nužne
Ispravne
Ljudske
Neizbežne pesme

5.

Pesme plavokrvne
Lovoraste
Podvezičaste
Sa biserom na uvcu
Sa rodoslovom na grbači
Sa pedigreom na repu
Sa zlatnom grivnom na
Salu ispod lakta
Našminkane lažnom patinom
Rađaju se matore iz
Starih
Nevinih knjiga
Stasaju u ograđenom
Gospodskom parku
Kraj ubilačkog šarenog
Vodoskoka što lije
Lije
Lije
Lije
Lije
Lije
Lije vodu i vodu i
Vodu

6.

Pesme nebesne
Svetlosne
Zvezdočele
Pesme leteće
Svetleće
Strmene pesme
Sunovratne
U vis padajuće
Samosmrtne
Pesme hrabre
Nemironosne
Uzdanice
Svetonosnice
Velike pesme.

rembo i verlen

artur rembo

MOJA LUTNJA

— fantazija —

Lutah, s rukama u džepovima šupljim;
moj ogrtač postajaše stvarnost druga;
sam pod nebom, Muzo! i bejah ti sluga;
oh! oh! kako htedoh da sanjam i ljubim!

S rupom behu moje zadnje pantalone.
— Palčić sanjar, putem bacao sam redom

rime. Moja krčma beše pod Medvedom.
— Nebeske su zvezde meni bile sklone.

I slušah im pesmu, sedeći kraj staza,
u noć septembarsku dok kapljice mraza
padahu mi čelom, kao tečnost vrsna;

il', rimujuć usred fantastičnih tama,
kao preko lutnje, trzah po pertlama
cipela mi bolnih, od peta do prsa!

SANJAMO ZA ZIMU

Njoj

Zimi, uzećemo mali crven kupe
gde uzglavlja su plava.
Biće lepo. Gnezdo za lude poljupce
u svakom kutu spava.

Zadremaćeš, da ne vidiš, iza stakla,
kad noćna sen se zgrne,
sva ta čudovišta podla, nakot pakla,
i vukove crne.

Zatim osetićeš da te obraz draška ...
Celov će ti preći, kao buba vraška,
vratom što se pog'o ...

Reći ćeš mi: »Traži!« naslonivši glavu,
— i mi tražićemo tu bubu šašavu
— što putuje mnogo ...

U vozu, 7 oktobra 70.

SPAVAČ U DOLU

To je kut zeleni kuda reka prodre
luckasto kačeći po travama dronjke
srebrne; gde sunce, sa planine gorde,
sja: to dol je mali pun svežine zvonke.

Mlad vojnik, gologlav, razjapljenih usta,
i sa mokrim biljem okolo potiljka,
spava; nad njim oblak, pod njim trava gusta,
bled na svom ležaju kojim svetlo šiklja.

S nogama u zelju spi. Osmehnut kao
u vrućici dete, tu je u san pao:
prirodo, zibaj ga toplo: on se stresa.

Mirisi mu nozdre ne draže srsima;
on spava na suncu s rukom na prsima
mirnim. Dve crvene rupe ima zdesna.